

תומכי פרס: ירוחם משל, יוסף שריד, משה שחל ואליהו שפייזר

פרס נגד אלון

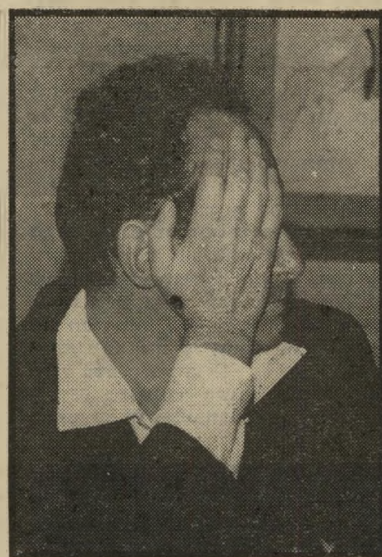
תבים המזוייפים, והציטטות הלא-נכונות מכיתבי משה שרת, היוזקה את רבין. רבים נזכרו לפתע, כי בראש המפלגה עומד אדם שהיה מעורב בפרשיות פוליטיות רבות ולא נקיות ביותר, החל בתקופת היותו פקיד במשרד הביטחון ועד למילחמה הר גדולה נגד רבין ערב הבחירות, כאשר פרס השתמש בכל משאבי משרד הביטחון, שעליו היה מופקד, כדי להילחם ביריבו. רבין החליט להטיל את יתרו על יגאל אלון, הדימוי של אלון בקרב הציבור המיפלגתי הוא טוב, אלון לא היה מעורב בשום פרשה מהסוג שבה היו מעורבים גם פרס וגם רבין. מתנגדו הגדול של אלון בתוך מיפלגת העבודה, משה דיין, כבר אינו בה. הכיתות בתוך מיפלגת העבודה דה איבדה מהמשמעות הגדולה, שהיתה לה, כך שהעובדה שאלון שייך לפלג אחר דו"ת העבודה שוב אינה מפריעה כיום לאנשי מפא"י לשעבר, מה גם שהאלטרנטיבה היא אישירפ"י לשעבר.

אלון היסט. הוא שבע התמודדות, ש" בהן הפסיד. ידידיו של אלון, אנשים שניגרי שו אליו ברחוב מבלי שהכיר אותם, ושביקשו ממנו "להציל את המפלגה", ולהצמם של רבין ואנשיו עשו את שלהם. אלון החליט להתמודד, אם כי עדיין לא הודיע על כך. הגדיר זאת אחד ממקורביו: "הוא נוקט במדיניות קנדי" (הכוונה ל- סנאטור טד קנדי).

הקרב

על הצירים

צב הכוחות בתוך המפלגה מעורר פל. אמנם, כלפי חוץ, ולאנשים ש" מחוץ לקלחת הפנימית במפלגת העבודה, נראה, כי ידו של פרס על העליונה. פרס עושה חריש עמוק בסניפים, מקרב אנשי ש"ם מפוזר הבטחות. אם יצטרף פרס לממש את כל הבטחותיו או רמזיה הבטחות שלו

מתמודד אלון

מתמודד פרס

לא לדבר ולא לראות

יצחק רבין, אשר הביס את פרס בהתמודדות האחרונה שהיתה במפלגה על תפקיד זה. רבין השתעשע תחילה ברעיון ההתמודדות. אולם רבין של היום אינו רבין של אז. בינתיים אירעו פרשת הדולרים ומישפטה של אשתו, לאה. בינתיים ביסס פרס את מעמדו בתוך המפלגה. בעבודה לא זכור אף מיקרה אחד שבו לא הצליח מנהיג המפלגה להביס את המתחרים על מקומו, ורבין יודע זאת.

בשלב מסויים החליט רבין לוותר על ההתמודדות, אך לא על הרעיון להכות את פרס. סיפרו של רבין, פינקס שרות, שבו נכתבו דברים קשים ביותר על פרס, נראה למי שאינם מכירים את הפוליטיקה הישראלית כבומרנג. הכל נחלצו להגנת הר חלש, פרס, אולם לאחר שוך הסערה, נותר רק המישקע של עצם הדברים שגילה רבין, ודימויו של פרס התערער. פרשת המיכ"ר

מהר יותר מפרס. אישים כמו יעקוב לווני סון, שהצטרף לחיים הפוליטיים, מוטה גור, שצורף אליהם על-ידי פרס, ואחרים, התחילו לפעול, בעיקר מאחרי הקלעים. כל חברי-כנסת ועסקן מקומי, אשר התחילו לריח שוב את ריח השלטון, התעוררו לפעולה בשטח.

חברי-כנסת ביקשו לחזק את מעמדם ולהבטיח את מקומם ברשימה לכנסת הבאה. חלק מהם התחילו לייצור קבוצות לחץ ו"לובים", כדי להבטיח להם כיסא ליד שולחן-הממשלה. ככל שנעשה לדאשיר העבודה ברור יותר, כי הניצחון בבחירות הבאות מובטח להם, שלא באשמתם, כן גברה הפעילות בסניפים ומאחרי הקלעים. מיפלגת העבודה מוכירה כיום את הר ימים הטובים של שרגא צר ופינחס ספיר. היה ברור כי גם מקומו של פרס, כיושב ראש המפלגה וכמועמדה לראשות-הממשלה, אינו מובטח. העניינים נישאו לכיוון

מ ייד לאחר מפלת מיפלגת העבודה בבחירות האחרונות, אי-אפשר היה לדבר עם מי שהיה מיועד לראשות הממשלה מטעם העבודה, ח"כ שימעון פרס. אל פרס הגיעו, ערב הבחירות, הסקרים הסודיים שניבאו את המפלה, בדיוק כימעט מוחלט. אולם בסתר-ליבו הוא קיווה שהסקרים משקרים, וכי השלטון ההיסטורי של מפא"י יימשך.

תוצאות הבחירות היו גם מפלה אישית של פרס. בשיחות שקיים אז, כשענינו טרור טות ורוחו נכאה, הוא אמנם תלה את עיקר האשם בפרשת הדולרים של לאה ויצחק רבין, אולם גם לו היה ברור כי המפלה פירושה הרס המפלגה, ומה שיותר חשוב לו — הרס של שימעון פרס כראש-ממשלה.

היו רבים שניסו לדבר על ליבו להת-אושש. עסקנים וחברי-כנסת, ידידים ובני-מישפחה ניסו להוציא את פרס מהדיכאון ומחוסר-המעש, אך נתקלו באדישות מוחלטת של המנהיג. פרס התנהג כאדם שעולמו חרב עליו. כשהיו באים אליו, לדון בבעיות שוטפות, המתחייבות מתפקידו כיושב-ראש המפלגה, היה שומע בקושי, ולא מחליט. עסקנים משופשים יותר מפרס, אותם שלא רצו לראות באובדנה המוחלט של מיפלגת העבודה, ניסו לעודדו או כפי שהגדיר זאת אחד מהם, "להחזיר אותו למסלול". אולם מה שלא הצליחו לעשות עסקנים אלה, הצליח לעשות בגין. כאשר התחילה ממשלת-הליכוד להתפורר, וכאשר הסקרים התחילו להצביע על ירידת הפופולריות של הממשלה, שחיבה בעליל את עליית המערך, הפך פרס איש חדש. הסיכוי להיות בכל זאת ראש-ממשלה עוררו והוציאו אותו מהאפתיה הכלית, שבה היה נתון.

מאבק

רבין-פרס

אולם לא רק פרס התעורר. יצחק רבין, אשר ההתמודדות הגדולה שלו עם פרס לפני הבחירות — ההתמודדות שבה זכה דווקא רבין — השאירה בו טראומה עמוקה, התעורר אף הוא, ואף

תומכי אלון: יצחק רבין, שלמה היילל, אורה נמיר ויוסף אלמוגי